

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Květen 2021

Ročník 2, číslo 7

Když jsme tedy ospravedlněni z víry,
máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána

Ježíše Krista
(Římanům 5,1)

OBSAH

Svědění.....	3
Nezapomínej!.....	4
Ježíšova sláva.....	13
Práce evangelia (Tt 2,14).....	19
Sídlíte na Sinaji nebo na Siónu?	25
Milovaný syn otrokem (Gn 37,1–36).....	36
Kde je hranice podřízenosti autoritám? II. ..	50

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2021

SVĚDOMÍ

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Je moje svědomí v pokoji? Neboť pokud mě mé srdce odsuzuje, oč více Bůh, který je větší než mé srdce a ví všechno (1J 3,20)! Jestliže mi mé svědomí dosvědčuje, že jsem účastníkem vzácné milosti spásy, jsem šťastný! Jsem jedním z těch, kterým Bůh dal „pokoj Boží převyšující každé pomyšlení“ (Fp 4,7). Proč se tomu ale říká „pokoj Boží“? Protože pochází od Boha, protože byl připraven Bohem, protože Bůh dal svého Syna, aby nastolil pokoj, protože Bůh dává svého Ducha, aby přinesl pokoj do svědomí, a protože ve skutečnosti je to sám Bůh v duši.

NEZAPOMÍNEJ!

Snaha

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Rady a pokyny následovníkům Pána Ježíše.

1. Nezapomínej, že jsi vlastnictvím Pána Ježíše!

Jsi jeho, neboť on si tě draze koupil svou krví a obětí na kříži (1Pt 1,18–19; Iz 43,1–3). Přitáhl si tě mnohými provázky svého věčného milování (Oz 11,4; Jr 31,3). Pozval tě k sobě (Mt 11,28), ty jsi přišel a byls od něho přijat (Lk 15,20; J 6,37). Přijals jej do svého srdce (J 1,12; Zj 3,20) a vydal ses jemu v oběť živou (Ř 12,1–2). Obrátil ses k Pánu Ježíši od model světa i hříchu (1Te 1,9–10). Prožil jsi nový rod mocí živého Slova Božího a Ducha svatého (J 3,5; Jk 1,18; 1Pt 1,23). Stal ses tak novým stvořením v Kristu (2K 5,17). Jsi šlechticem vznešeného rodu, syn královský (1Pt 2,9; Zj 1,5–6).

Nezapomínej však, že šlechtictví zavazuje. Proto nikdy neztratíš důstojnost dítky Božího, nezadej si před světem. Zvěstuj svým životem ctnosti toho, který tě povolal ze tmy do svého předivného světla.

O učednících je psáno: I poznali, že to jsou ti, kteří bývali s Ježíšem (Sk 4,13). Necht' je to znát i na tobě, na tvé řeči i jednání. Šiř kolem sebe jeho vůni a buď všude jeho doporučujícím listem (2K 2,14–17; 3,1–3). Buď ve všem příkladem! (1Tm 4,12–16). Jsi takový? Zkoumej se!

2. Nezapomínej děkovat a chválit!

Máš mnoho důvodů k děkování. Děkuj Pánu, že se ti dal poznat jako Spasitel, že tě přijal, že ti odpustil hříchy, že je tvé jméno zapsáno v nebesích (1J 2,12; Ž 103,1–5; Lk 10,20). Děkuj za dar

spasení, za Ducha svatého, kterého jsi obdržel (Ef 1,13), děkuj za všecko! (1Te 5,18). Děkuj i za těžké vedení (Job 1,21) a uč se slavit Pána i v utrpení (Sk 16,25). Děkováním si zachováš radostné srdce a duchovní svěžest.

Pán vyhledává vděčnost (Lk 17,17). Děkováním Mu potvrzuješ příjem obdržených darů. Díkůčinění rozhojňuje víru (Ko 2,7) a napomáhá k duchovnímu vzrůstu. Proč mnohé dítě Boží zakrnělo? Protože neděkovalo! Vděční lidé byli vždy radostní a šťastní. Nevděčnost je matkou nespokojenosti a škůdcem Božího požehnání. Děkování, chvála, radostná píseň, to vše jako ovoce vděčného srdce i posvěcených rtů je bohulibá oběť (Žd 13,15). Buď vděčný!

3. Nezapomínej číst Bibli!

Měj svou vlastní Bibli a čti v ní denně! Je to dopis tvého Otce, převzácný svým obsahem. V něm ti Bůh zjevuje svou lásku a milost, svou vůli a plány, svou moc a slávu. Slovo Boží chce ti být světlem v temnotách (Ž 119,105), pokrmem duše (1Pt 2,2), manou z nebe (Ex 16), rádcem na cestě života (Ž 119,24). Abys Písmu porozuměl, musíš je milovat, zvláště jeho autora (1K 8,3). Čti je vždy s modlitbou za osvětlení Duchem svatým (Ž 119,18; J 16,13). On je tím pravým vykladačem Písma (2Pt 1,20).

Čti Bibli pravidelně, v souvislosti i podle určitého rozvrhu. Začni Novým zákonem. Čti s touhou poznat vůli Boží; čti ztišeně a soustředěně, abys zaslechl Boží hlas. Volej před započítím: „Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj!“ (1S 3,10). Měj ke čtení svou ranní chvíli a nedej se o ni připravit. Ovšem, i večerní rozvažování Písma je požehnané (Ž 1,2). Přemýšlej o každé nové pravdě (Ž 119,97) s tím vnitřním rozhodnutím jednat podle ní bez ohledu na mínění lidí. Buď činitelem Slova! (Jk 1,22; Lk 11,28; Mt 7,21–27).

Ptejte se na Písma! (J 5,38). Je plné Pána Ježíše skrytého v obrazech, dějích, postavách i zaslíbeních Starého zákona (oběť Izáka, velikonoční beránek, povýšený had, oběti vůbec, stánek úmluvy

atd. – ponížení i oslavení Josefovo, Mojžíš prostředník, David a sláva jeho království, Jonáš atd.) a zjeveného v plnosti času za dnů těla svého i přicházejícího v slávě za dnů posledních, jak o tom svědčí Zákon nový. Bez Slova Božího není duchovního života ani síly, není vzrůstu na vnitřním člověku (Jr 15,16; 1Pt 2,2; Mt 4,4). Ono je živnou půdou víry (Ř 10,17; Žd 4,2). Bez něho nelze vítězit v pokušeních. Je psáno! (Mt 4; Zj 12,11).

Uč se proto co nejvíce Písmu svatému z paměti, pamatuj si dobře, kde je co psáno a označ si důležité verše barevnou tužkou! Hleď býti v Bibli „doma“. Propracovávej kapitolu za kapitolou, verš za veršem. Vypisuj si jednotlivá místa do zápisníčku a připojuj k nim svá „kázáníčka“, rozборы, úvahy. I nejasná místa si poznamenej! Pán ti dá postupně vysvětlení (Ko 3,16). Buď písmákem!

4. Nezapomínej se modlit!

Čím je dýchání tělu, tím je duši modlitba. A jako ratolest, oddělená od vinného kmene, usychá a hyne, tak vadne a skomírá Boží člověk, zanedbává-li modlitební obecnství s Pánem (J 15).

Viz jen, jaká to požehnaná výsada: smíš rozmlouvat s Bohem jako se svým Otcem, smíš se důvěrně sdílet s Pánem nebes i země jako se svým nejlepším Přítelem (J 15,14–15). Važ si toho a využij plně této milosti! Lékaři mají své ordinační hodiny, pozemští vládcové své kanceláře, kde přijímají jen předem ohlášené návštěvy, ale ten nejlepší Lékař a nejmocnější Vládce přijímá dnem i nocí každého přímo, bez prostředníků a přímluvců, kdo k němu přichází upřímně jako dítě, kdo k němu volá celým srdcem.

Sděluj tedy Pánu vlastními slovy vše, co prožíváš, co tě tíží i těší. Vyprošuj si jeho radu i sílu, jeho ochranu i vedení (Ž 62,9). Předkládej Bohu své cesty a překážky, svá denní rozhodnutí i pochybnosti, obavy i naděje. I přes den vzhlížej k němu v tichých krátkých modlitbách a dbej velice o to, aby tvé spojení s ním nebylo přerušeno (Gn 5,24; 1Te 5,17).

Modli se s plnou jistotou víry, že Pán tvé modlitby vyslyší (Jk 1,6; Mt 21,22; 1J 5,15). Bible ti zjeví, jak se máš modlit podle vůle Boží a Duch sv. tě tomu vyučí. Dej se jím vést, aby on ovládl celé tvé myšlení, srdce i bytost, aby tak on sám vypůsobil a usměrňoval všechny tvé modlitby (J 4,24).

Modli se nejen za sebe, ale i za jiné: za bratry a sestry, za své příbuzné a známé, za toužící i lhostejné, za dílo Boží a jeho služebníky, za misií vnitřní i vnější, za vládu a všechny v moci postavené (1Tm 2,1–2).

Měj seznam osob i předmětů, za něž prosíš, měj i svůj „pokojíček“, kde bys dlel sám se svým Bohem (Mt 6,6). Vyhledávej modlitební obecenství s věřícími a širě ovzduší nebes okolo sebe! Přistupuj směle k trůnu milosti: děkuj, pros, vyznávej, přimlouvej se, chval Pána! (Žd 4,16; 10,35). Buď modlitebníkem!

5. Nezapomínej pěstovat obecenství s věřícími!

Dítka Boží patří k sobě jako údy jednoho Těla (Ř 12,5). Duch sv. je láskou pojí v jednotu církve Kristovy (Ř 5,5; 2K 5,14). Touha po obecenství s věřícími je dána do vínku každému zdravě narozenému dítěti Božímu (1J 5,1). Zůstávání ve společnosti („v společenství“ – Žilka) bylo vždy znakem pravé církve Kristovy. Jednota dítek Božích je též ovocem utrpení Pána Ježíše (J 11,52).

Velké je požehnání, jež nám Pán dává ve společných shromážděních. Tu docházíme duchovního posílení, povzbuzení a hlubšího poznání Písma (Ž 84,11–12). Proto navštěvuj pravidelně shromáždění lidu Božího, zejména modlitební chvíle. V nich se obzvláště setkáš se Spasitelem (Mt 18,20). Nikdy je bez příčiny nezanebdávej! Nezanedbávej společná shromáždění, jak to mají někteří ve zvyku (Žd 10,25). Pamatuj, že uhlíček vypadlý z kamen snadno vychladne a oddělená kapička vody brzy vysychá. Tak i křesťan bez obecenství věřících chladne a vysychá. A jako nemocná ovce opouští své stádo, tak i duchovně nemocný křesťan obecenství

ostatních členů sboru (Tomáš, J 20,24). Bible nezná duchovní soběstačnost, samotářství nebo poustevnictví. Doma zaléváme květiny, ale jakým je pro ně osvěžením, vyneseme-li je časem všechny na dešť, který je společně občerství! Jak se zazelenají! (Ž 84,7).

Pěstuj stále obecenství s věřícími, aby ses spolu s nimi utvrzoval ve víře, rozněcoval v lásce a sílil v naději. A abys měl čas pro toto společenství dítek Božích, musíš opustit všechno společenství se světem, které ti v tom překáží a duchovně tě ochuzuje (2K 6,14–18).

Stane se, že shledáš ve shromáždění na někom ještě chyby, vady, nedostatky apod. Neurážej se na nich, nevyprávěj o tom před druhými, ale posluž osobním napomenutím i příkladem k nápravě (Ga 6,1). Láska přikrývá i množství hříchů a modlí se za hříšníka (1Pt 4,8). Před číhajícím, zvědavým a pomlouvačným světem přikrývá, před Pánem na kolenou však odkrývá a pomáhá každému k čistému a vítěznému životu. Tak činí láska k bratřím, která je známkou života z Boha a nejlepším svědectvím světu (1J 3,14; J 13,35; Ž 133). Zůstaň v obecenství!

6. Nezapomínej vyznávat svého Spasitele!

Je psáno: Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen (Ř 10,9–10). Pán vyznávání svého jména od nás očekává a dává veliké zaslíbení těm, kteří tak činí (Mt 10,32). Dítě Boží se rádo a vděčně hlásí k svému Otci. Nečiní to z přinucení, ale z lásky; je to pro něho vzácnou výsadou. Vyznávání Pána je známkou duchovního života a podmínkou dalšího vzrůstu. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, Bůh v něm přebývá a on v Bohu (1J 4,15). Vydávání svědectví přináší požehnání, radost, nadšení a vždy nový příliv Boží milosti.

Každý začátek ovšem bývá těžký. Osměl se však ve jménu Páně, posilni se v něm a vypros si zmocnění jeho Ducha (Sk 1,8). Půjde to a odvážíš se postupně i smělých činů (Sk 4,13). Využij první příležitosti a vyznej Pána svým nejbližším doma, v úřadě, dílně neb

továrně, kdekoliv (Mk 5,19). Spolehni se na vedení Ducha svatého. On tě vyučí této vzácné službě (Mt 10,19–20; Sk 8,29–40). Otevři jen svá ústa a naplní je (Ž 81,11). V jeho síle pak překonáš i vrozený ostych (1Te 2,2). Půjde to cestou sebezapření k oslavení Pána.

Pamatuj však, že vyznávání zavazuje (1K 9,27). Nechť je tvým nejkrásnějším svědectvím celý tvůj život. Kéž tvé okolí vidí změnu tvého jednání a rozhodování (Ž 40,4b; Mt 5,16). Co je do hodin, které jinak ukazují a jinak bijí? Zlatý zvoneček a granátové jablko patří k sobě! (Ex 28,34). Zvoníš-li svědectvím úst, pak přinášej i ovoce Ducha! (Ga 5,22; Mt 7,21).

Vyznávat Pána – jaký to krásný a čestný úkol! „Ježíši můj, zda možné jest, stydět se za tebe, a brát ti čest? – Já nestydím se, nestydím ...“ Neboj se, ale mluv a nemlč! (Sk 18,9).

7. Nezapomeň pracovat na vinici Páně!

Každému z nás svěřil Pán určité hřivny. Nejméně jednu, ale rozhodně více svěřil i tobě (Mt 25,14–30). Necháš ji v šátečku nebo zakopanou? Pamatuj, že vše, co jsi a co máš, je tvého Pána. On chce použít tvé dary a schopnosti. Uvažuj o tom a modli se, jak bys mohl nejlépe posloužit duším, jak se prospěšně uplatnit v díle království Božího. Vyprošuj si ke všemu moudrost a ke každému lásku (Jk 1,5). „Láska nechť strůjcem je myšlenek, slov, i všech činů tvých“ (Zj 2,2–4; 1K 16,14).

Úkoly jsou mnohé a rozličné. Můžeš zvát do shromáždění, šířit letáky, psát dopisy duchovního obsahu, kreslit nástěnné verše, záložky, konat návštěvy v rodinách a v nemocnici (Mt 25,35–36). Vítej přicházející do shromáždění, rozmlouvej s přítomnými a vše-lijak napomáhej v této práci na vinici Páně. Buď vynalézavý!

Krásná je pro začátečníka práce mezi dětmi v nedělní besídce, mezi mládeží v dorostu a sdružení. Přispívej činně do programu, vezmi si biblické úvahy, vypracuj obsahy čtených knih, předčítej došlé časopisy, zazpívej nebo zahraj na některý z hudebních ná-

strojů (1K 14,26). Předcházej ostatní ve všem vlastním příkladem (2Tm 2,15). Nedej se zastrašit neúspěchem nebo nevděkem!

I svůj volný čas zasvěť Pánu! Slyš jeho výzvu: „Synu, jdi dnes pracovat na mou vinici!“ (Mt 21,28). Nestačíš-li na něco sám, požádej o radu, pomoc a zastoupení druhé. Pamatuji, že lenoši nevejdu do království Božího. Lépe je sto pokusů pro Pána, zdánlivě marných, než nečinná zahálka. Modli se denně: „Vezmi, Pane, život můj, k své jej službě zasvěcuj ...“

„Den v Ježíšově službě, ó, to se vyplatí!“ A vyplatí-li se již jeden den, čím více, je-li mu celý život zasvěcen. Radostné pak bude pro tebe vydání počtu (2K 5,10; 1Te 2,19; 2Pt 1,11). Slavná odměna (J 12,26)! Pracuj, ale zůstaň pokorný (Lk 17,10).

8. Nezapomínej, že tě čeká utrpení pro Pána!

Cesta za Pánem je úzká a trnitá (Mt 7,14). Pán Ježíš praví: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mt 16,24). Měli-li nepřátelé kříž pro něj, mají ho i pro nás. Pán své učedníky na to předem připravuje (J 15,18–21). Počítej s tím i ty, milá duše! Setkáš se nejednou s neporozuměním a protivivstvím; často u těch nejbližších (Mt 10,34–36). Mnohý se ti vysměje, že ještě věříš, že se dokonce modlíš, že vůbec čteš slovo Boží a chodíš mezi ty svaté atd. (1Pt 4,4). Jen se nedej odradit, to je naopak dobrá známka pro tebe (Lk 6,26). Tak tomu bylo u věřících vždycky. Svět nás nezná, nezná se k nám, protože nezná Pána (1J 3,1; 1Pt 5,9; 2Tm 3,12).

Ve chvílích protivivství se v duchu dívej na Pána! On snášel pohanu a posměch (Žd 12,2–3). Připomínej si, že i on trpěl bez příčiny (J 15,25). Uč se od něho snášeti vše tiše a pokorně (1Pt 2,21). Modli se, aby ti dal sílu k sebezapření, k odpouštění a snášení všeho. Pros za své protivníky (Lk 23,34; 1K 4,13). A miluj i své nepřátele (Mt 5,44).

Připomínej si mnohé svědky víry, kteří pro Pána velice trpěli, ano kladli i své životy pro vyvýšení jeho slávy (Žd 11,35; Sk 20,23–

-24). A tak i ty snášeš protivenství jako ctný rytíř Ježíše Krista (2Tm 2,3).

Abys obstál ve všech zkouškách a protivenstvích, ve všech bojích a nebezpečnostech života s Pánem, musíš si obléci celou Boží zbroj (Ef 6,10). Prohlédni si celou svou výzbroj, doplň a drž pevně. Stůj na stráži. Pamatuj: trpět pro Pána je čest a vyznamenání (Fp 1,29; Sk 5,41)! Je to cesta k slávě. „Ty cestou kříže, Pane náš, jsi kráčet k oslavě, a touže cestou vodíváš i všechny údy své ...“ Bez boje není vítězství, bez kříže koruny slávy!

9. Nezapomínej bdít a bojovat!

Žiješ v území nepřitele. Byl jsi Kristem vysvobozen (Ko 1,13) z jeho moci, nikoliv z jeho vlivu. Odvážil se i na samotného Pána Ježíše (Mt 4). Činí si nároky i na tebe. Střílí ohnivé šípy různých svodů a pokusů (Ef 6,16). Obchází jako lev řvoucí, číhá též jako lstivý had (1Pt 5,8; Gn 3). V naší porušené přirozenosti má nebezpečného spojence (Žd 3,12). Je možné nad ním zvítězit? Ano, vždycky a udatně (2K 2,14+; 1K 10,13). Pán Ježíš, ten Rek udatný, porazil ďábla na hlavu. Jeho vítězství je i tvým vítězstvím! Dívej se na něj (Žd 12,1)! Ukryj se a zůstávej v něm (Ž 32,7). Cele se mu vydej a ďáblu se vzepři, uteče (Jk 4,7). Bdi a zmužile si počínej (1K 16,13; Neh 4,12)! Ostříhej sebe samotného (1J 5,18) a nedávej místa ďáblu (Ef 4,27; J 14,30). Utíkej před hříchem (2Tm 2,22; Josef, Gn 39(!

Především si obleč celou Boží zbroj (Ef 6,10–18). Jen tak obstojíš v každém boji. A bojuj řádně (2Tm 2,5)! Na tvém vítězství závisí i vítězství druhých, tvůj pád strhává vždy někoho s sebou! Pravda, padá i spravedlivý (Jk 3,2; Př 24,16), ale vždy povstává, činí pokání a tím opatrněji kráčí za Pánem. Nepřítel zná i tvé slabiny, ale posiluj se v Pánu a zůstávej ve víře v něm! Bojuj dobrý boj víry (1Tm 6,12; 2Tm 4,7).!

10. Nezapomínej konat své posvěcení!

Posvěcení je dílo Ducha svatého. Jestliže jsi přijal Pána Ježíše, máš i Ducha svatého (Ef 1,13). Jsi jeho chrám a tvé srdce jeho dílna (1K 6,19–20). Podříd se jeho vedení (Ř 8,14)! Nezarmucuj ho konáním zlého, před nímž tě varuje, a neuhašuj nekonáním dobrého, k němuž tě ponouká (1Te 5,19; Ef 4,30). On zjemní tvé svědomí, zjeví po obrácení tím hlouběji skrytou porušenost tvého srdce (Jr 31,19), ukáže na nevyrovnané staré hříchy (2Pt 1,9). Dej vše do pořádku se svými bližními (Lk 19,8; Sk 19,18). Nic neskrývej (Př 28,13)! Pryč se vším, co je ze starého člověka (Ko 3,3–5; Ga 5,24)! A upadneš-li do hříchu, povstaň a obrať se na Přímluvce u Otce (1J 2,1), nezaplétej se však ničím ve jho služebnosti (Ga 5,1–13; 1Te 5,23–24).

Touha po svatosti je dětem Božím dána do vínku. Chtějí být svatého Otce svaté dítky (1Pt 1,15). Kdo nedbá na posvěcení těla, duše a ducha, duchovně upadá a stává se, že poslední věci takového jsou horší než první (Mt 12,43; 2Pt 2,20). Svatý, posvěť se ještě (Zj 22,11)!

Tyto rady a pokyny jsou určeny především začátečníkům na cestě za Pánem Ježíšem. Chtějí být ukazatelem této cesty, pomůckou k zachování duchovního života, slabikářem učedníků při vstupu do školy Ježíšovy.

Hojnost biblických míst má jim posloužiti k hlubší známosti Písma svatého. a k zakotvení jejich víry ve věčných pravdách Božího slova.

Věříme, že spisek tento přinese požehnání i všem ostatním upřímným čtenářům.

Pánu samému budiž sláva i čest!

Vyšlo nákladem „Snahy“, jednoty evangelických pracovníků v Pardubicích v r. 1946. Tiskem F. Hummelhans a spol. v Pardubicích.

JEŽÍŠOVA SLÁVA

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Haman vstoupil a král se ho otázal: „Co se má stát s mužem, kterého chce král poctít?“ (Est 6,6)

Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít. (J 5,25)

A to bude ta oslava Pána Ježíše, když ho jednoho dne uslyší všichni, na které zavolá. Ale dokud jsem světský člověk, přirozený člověk, tu pojmám všechno tak, jako ten Haman. Jestliže se nejmenší zmínka ozve o oslavě, pak budu vždycky myslet na sebe. Já, takový Haman, a ještě chtít být oslavován!? „Komu čest, tomu čest, komu sláva, tomu sláva.“ Rád bych předkládal čtvero věcí.

I. Jistě Pán Ježíš bude na tomto světě oslaven.

Proč? Protože nikdo nemůže obejít Boží zákony a řády. Vy nezrušíte, co Bůh od věků zamýšlel. Proto bude Kristus na světě oslaven. Nebojte se, že nedostanete, co vám patří. My vždy dostaneme, co nám patří. Nic se neboj o svůj podíl. To všechno přijde, ať se těšíte nebo děsíte. Tak to Bůh zamýšlel. Tu arci jsou za našich časů mnozí, kteří tvrdí, že nedostávají, co jim náleží. To jsou dělníci. Já se přirozeně kloním k nim. Ale mívám vždycky jednu obavu: já vám nedovedu určitě říci, co vám patří. Bojím se, abych vám nezadržel krejcaru, který vám patří. To je nešťastná věc, když já si podržím krejcar, který mi nepatří. Tyrani nahoře jsou, kteří šlapou po těch nízkých. Ale dole jsou také tyrani. Celá řada těch,

kteří zevlují, a neuznám nikdy, že si peněz zasluhují. Komu čest, tomu čest, komu mzda, tomu mzda. Podívejte se na Boží zásady: Nikdo je neobejde a nikdo je nezruší. „Hoden je dělník své mzdy“ (Lk 10,7). To vám nikdo nevezme, a když vezme, dobře nedopadne. Otevřete si, prosím, list Jakubův 5,4: „Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů.“ Ať si nemyslí, že dobře dopadnou! Každému dejte tu mzdu, která mu patří!

Nuže, a komu tu nejvyšší mzdu? Tomu největšímu dělníku, tomu, kdo vykonal to nejvzácnější dílo. Kdo to je? Ten největší dělník na světě je Pán Ježíš. On vykonal to, co je na světě nejvzácnější, z čeho má Pán Bůh to největší potěšení. To nebylo stvoření světa na počátku. To nejvzácnější bylo vykonáno, když přišla plnost času. „Kdo půjde? A koho pošlu? Kdo jim ukáže, jak nenávidím hřích, ale také jak miluji takové padlé lidi?“ Žádný anděl se nehlásí. „Pošli mě!“ Proto jde Kristus na svět, aby prosadil tu nejkrásnější Boží myšlenku, aby vám ukázal, jaký je Bůh. Jak vykonal jeho dílo? To bylo něco jiného, než když Bůh formoval svět! To šlo jinak. On neřekl: Budiž světlo a bylo světlo a všechno běželo tak, jak to běží. Tenkrát řekl slovo, a bylo to. Ale kdo shladí hřích bídného zemského červa? To bude tvrdá práce a to byla tvrdá práce. „Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.“ Jinak se hřích neshlazuje. On to všechno odnese. Vnese to na dřevo kříže, a neotevře svá ústa, dokud to není hotové.

Jaké bude jeho oslavení a jaká mzda? To se podíváte. Podívejte se do nebe. Nebe, to je samá sláva a centrum toho oslavování je dílo, které Kristus vykonal v těle. Podívejte se do Zjevení 5,6–10: „Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa. Přistoupil k tomu, který sedí na trůnu, a přijal knihu z jeho pravice. A když tu

knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřicet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu. A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ Celá ta kniha praví: Centrum oslavování je Kristus. Proč existuje svět? Vy si myslíte, že existuje proto, aby se ukazovaly mráčky a temnoty? Ó, ne, svět existuje jedině proto, aby se ukázala sláva Kristova, aby byl oslaven tak, jak má být oslaven ten největší dělník. Proto existuje svět. Když jste písmaři, řeknete: „Co pak to není sláva, když to všechno zformoval?“ To je převelice slavné. V Žalmu 19,2 čteme: „Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.“ Nepromluví ani slovíčka, ale kdo rozumí, ten žasne: To jsou Boží divy! Ale to není oslavení Krista, to se teprve dostaví; všude mluví Písmo o slávě, která tu ještě nebyla, ale která tu ještě bude. Otevřete si, prosím, Žalm 85,10–12: „Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva. Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. Ze země vyraší pravda, z nebe bude shlížet spravedlnost.“ Bude to jinaké na celém světě. Zřetelněji to vyslovuje Nový zákon ve Filipským 2,9–11: „Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ Proto existuje svět, aby byl Kristus oslaven. To nikdo nezruší. Každý dostane, co mu patří. A pak si budete přávat, aby dostal i ten největší dělník, co mu patří.

II. Jaké to oslavení nebude?

Nu, takové, jaké dovede pořídit nějaký Achašveroš a jaké by si přichvaloval nějaký Haman, to nebude. Nic takového, co dovede

pořídít člověk. Neboť když to pořídí člověk, jaké to je? Takové, jací jsme my. Tělesní lidé! To tělesné se vám krásně podá. Tu dokážete mnoho, ale pro něho to není oslavování žádné. A já bych vás přivedl třeba všechny ke Kristu, a krásně mu budete odříkávat modlitby a zpívat krásné písně a dávat almužny a dary a myslet si, že má Pán Bůh radost, že mu tak krásně zpíváme a obětavě sloužíme. Ale to je veliký omyl. Ano, to vy si můžete myslet. Takový člověk je, takhle Pána Boha odbyde a myslí si, že je to něco extra. Podívejte se do Jana 16,2: „Budou vás vylučovat za synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.“ „To jsme jim dali! A jakou má Pán Bůh radost!“ Vy jste zaslepení lidé. Ta sláva, která patří jemu, nebude to, co člověk dovede pořídít. A proto něco takového nikdy od lidí nečeká.

III. Jaká bude ta jeho sláva?

Taková, jak to povídá náš text. „Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.“ Ten zmrtevýchvstalý se bude zjevovat, komu se chce zjevovat a tak si ho změní, že se ukáže, jaký je Pomocník a Spasitel. Když mrtví začnou slyšet a stanou se jeho milovníky a následovníky, to bude jeho sláva. Jací mrtví?

I ti, kteří jsou v hrobech, ale zde se nerozumějí mrtví v hrobech, ale mrtví, kteří dosud hlas Kristův neslyší. Proč neslyší jeho hlas? Proto, že jsou mrtví. Kdo to jsou? To jsme my. My že jsme mrtví a hlas Pána Ježíše neslyšíme? Ano. Jemu jsem mrtvý. „Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem“, tak to čteme v 1. Korintským 2,14. To jsem já, ten tělesný člověk. „Mrtví ve vinách a hříších.“ Když jsem mrtvý ve vinách a hříších, myslíte, že budu mít smysl pro Boží věci? Otevřete si Genesis 2,17: „Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho

pojedi, propadneš smrti.“ Tak to dopadlo. Jakmile duch dobrý od tebe odstoupí, všechno duchovní je pro tebe ztraceno.

Ale mrtví začnou slyšet. On vám pošle svého svatého Ducha. Tak tomu říkáme obyčejně. Je nám, jako bychom se probudili ze snu. „Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu.“ Ale zde to je jinak. Když já se probudím, tu vidím, že to bylo hrozné. Vždyť já jsem byl bez něho! A když vás Duch svatý probudí, začnete lkát: „Já byl vždycky bez něho, ach, já tělesný člověk!“ Začnete naříkat, jak jste nikdy nenařikli. To je ta naše realita, ach, já bídný člověk! Ale to je milost, že to vidíš, to je milost toho zmrtevýchvstalého. „Pojďte ke mně! Pojďte ke mně! A teď začínáš rozumět jeho evangeliu, když už to potřebuješ. Krev Krista Ježíše, na dřevě kříže vylitá, očisťuje nás od všelikého hříchu. To není kapitola z dogmatiky, to je kapitola z tvého života. On to sám všechno prosadil, on mi všechno odpustil. Zůstaňte ve mně! Co to je? On je v nás skrze víru, Duch svatý přebývá v nás skrze víru a podle své rady přeměňuje všechno a udělá si z vás takové lidi, jaké chce mít. To je ta jeho sláva, to je jeho oslavení. Toho bude plná země.

IV. Kristus nikdy na světě není bez tohoto oslavení.

A já vidím, když je tohle skutečnou oslavou Pána Ježíše, že on sobě člověka obrátí a udělá ho jiným člověkem, pak není Kristus nikdy na světě bez tohoto oslavení. On má na světě své obrácené lidi, neboť Kristus nemůže být bez obrácených lidí. On tu chce mít svou církev. On je hlava církve. On nemůže být hlavou, když by neměl tělo. On je pastýř. On nemůže být pastýřem bez ovcí. „Já jsem vinný kmen.“ Ale vinný kmen nemůže být bez ratolestí. Vy ho oslavíte.

Já vám prostě věřím, že vy se bojíte, abyste neměli ve své kapse jeden jediný nepoctivý krejcar, abyste nezadržovali nikomu ničeho, co mu patří za jeho práci. A vy byste chtěli zadržet Kristu to, co mu

patří za jeho práci? Jemu patří sláva. Abych já byl cele obrácený, a abych já neměl úzkosti pro sebe, že to chodí zle, když se mně to zdá, že je to zlé! On bude oslaven a on je oslaven.

Končím. Když se to tak má a já někde něco vidím, že se mi zdá, že to dopadá jinak, tu se musím mýlit. Ono se vám to jen zdá, že to nejde na světě dobře, jakoby tu byl veliký neúspěch. Ale kde by? Vy můžete mít neúspěch, vám se něco nepodaří. Ale Bůh neměl nikdy na světě neúspěch, i když my nevidíme, že by kdo slyšel hlas Kristův. Když se neozve, tak nebudete slyšet jeho hlas. I když čtete v Písmu, vždycky to předpokládá Ducha svatého. On má ve vši mráкотě tolik světla, kolik si ho zatím přeje. Jemu přísluší sláva a tak bude veliké světlo v tak veliké mráкотě.

Myslete si, že po tom toužíte, abyste oslavili Pána Ježíše při těch, kteří jsou vám na světě nejmilejší. Z toho něco bude, takové on má plány, aby tu slávu svou zjevil a vás k tomu použil. Nejprve to začne při nás, ale půjde to dále, aby jeho slávou byla naplněna všechna země.

Haman vstoupil a král se ho otázal: „Co se má stát s mužem, kterého chce král poctít?“ (Est 6,6)

Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít. (J 5,25)

Amen.

Pravděpodobně z 2. května 1909.

PRÁCE EVANGELIA (Tt 2,14)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Čtrnáctý verš je korunou celé druhé kapitoly listu Titovi. Jednoduše shrnuje podstatu, základ evangelia, ukazuje na práci, dílo evangelia a nakonec jde k působení, k důsledkům evangelia. Je to verš, který je zaměřený cele na Pána Ježíše Krista a nás dovádí k pokornému uctívání v bázni Boží. Jedná se o verš, který sahá hluboko do Starého zákona a ukazuje na naplnění starozákonních zaslíbení. Evangelium je Boží mocí ke spasení pro každého, kdo věří (Ř 1,16-17). Kristus dal sám sebe za nás.

*... aby nás vykoupil ze vší nepravosti a očistil sobě lid zvláštní ...
(Tt 2,14)*

Skutečnost, že Kristus dal sám sebe za svůj lid, má dalekosáhlé dopady na život Božího lidu. Na tomto místě vidíme hned několik věcí. Především je tady výkupné, tedy cena, která byla zaplacená. Kristus nás vykoupil. Byli jsme hříšníci, mrtví ve svých vinách a hříších, byli jsme otroky hříchu a svými životy jsme sloužili sobě a ďáblu (Ef 2,1-3), a to aniž bychom si to nějak hlouběji uvědomovali. Všichni, jak jsme tady, jsme takto žili a někteří tak možná ještě žijí. Měli jsme pána, vlastníka, majitele, jemuž jsme otročili. Ale Kristus dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil. Kristova oběť znamená, že bylo zaplacené.

Můžeme si představit trh s otroky. Kristus je popsán jako ten, kdo zaplatil cenu a my už jsme viděli, že tou cenou byl jeho vlastní život. Zaplatil za svůj lid, vykoupil svůj lid. Svou smrtí na kříži dokonal dílo výkupu. Chtěl bych, abychom tomu dobře porozu-

měli – Ježíš zvolal, že je dokonáno. Jednou provždy obětoval svůj život. Autor listu Židům jasně říká, že:

... jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupení. (Žd 9,12)

Bylo zapláceno a k tomu už nelze nic přidat. Bylo zapláceno za Boží lid. Není to o tom, jestli toto vykoupení přijmeme nebo ne. Není nic na naší straně, co by toto vykoupení učinilo platným nebo neplatným. Bůh přikazuje všem lidem, ať jsou kdekoliv, že musí činit pokání a věřit v Pána Ježíše Krista. To je zodpovědnost každého člověka na této planetě. A ti kdo jsou od věčnosti povoláni ke spasení, tedy ti, za něž bylo skutečně zapláceno, dříve nebo později budou činit pokání a budou věřit v Krista. Neexistuje nikdo, kdo by mohl jakýmkoliv způsobem znehodnotit Kristovu oběť. Ano jsou lidé, kteří se vysmívají vykoupení, kteří opovrhují zástupnou obětí Ježíše Krista, a vězte, že vždycky takoví lidé byli a budou. Pavel napsal o Kristu ukřižovaném:

Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. (1K 1,23-24)

Jedni se nad ním pohorší a budou jím opovrhovat, zatímco jiné dílo kříže přivede k věčnému životu. Petr o tom napsal:

Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to ‚kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným‘, ale i ‚kamenem úrazu a skálou pádu‘. Oni přicházejí k pádu svým vzdo-rem proti slovu – k tomu také byli určeni. (1Pt 2,7-8)

To jsou vážná slova. A poslouvejte, jak Petr pokračuje:

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1Pt 2,9)

Protože Kristus dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil. Získal si svůj vlastní lid. Vykoupil nás z hříchu. Už nepatříme ďáblu ani sami sobě, bylo za nás zapláceno výkupné. Žádný otrok, za něhož bylo zapláceno, se nikdy nemohl rozhodnout, že nepůjde se svým novým pánem, ale zůstane u toho starého. I kdyby se mu stokrát nechtělo, musel jít, protože za něj bylo zapláceno výkupné. A úplně stejně je to i s námi. I za nás bylo zapláceno výkupné. Byli jsme vykoupeni z moci hříchu a těšíme se na den, kdy budeme vysvobozeni z jeho přítomnosti. Je to den, o němž mluví třináctý verš, který mluví o tom, že Boží zachraňující milost nás vychovává k tomu, abychom:

... očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. (Tt 2,13)

Vykoupení bylo dokonáno a až se naplní stanovený počet těch, kteří byli předurčení ke spasení, budeme všichni proměněni do Kristovy slávy a dostaneme těla, která budou dokonale svatá. Nyní tuto svatost přijímáme skrze víru v dokonané dílo Pána Ježíše Krista, jak to čteme v našem dnešním textu – on dal sám sebe za nás, aby si pro sebe očistil zvláštní lid. Jsme jeho lid, byli jsme koupeni za cenu. Byli jsme vybráni, abychom se stali jeho lidem a to i přes to, že jsme nebyli lidem a nebyli jsme milovaní (1Pt 2,10). Byli jsme vzbouřenci, kteří byli mrtví ve svých vinách a hříších a které Písmo nazývá dětmi hněvu (Ef 2,3). Narodili jsme se jako děti hněvu. Žili jsme jako děti hněvu. A kdyby nás Bůh ve své milosti nezastavil na naší cestě životem, skončili bychom jako děti hněvu ve věčném odsouzení. Naší přirozeností byla neposlušnost a vzdor. Nechtěli jsme poslouchat Boha, ale Bůh změnil naše srdce,

když jsme uslyšeli slovo pravdy, evangelium a dal nám nové srdce, srdce pokorné a poslušné. Do našeho nitra vložil svého Ducha, který je závdavek našeho dědictví, který je pečetí Božího vlastnictví, který je příčinou našeho nového narození, který je důvodem naší vytrvalosti a našeho zachování ve víře a v pravdě. A to všechno je jenom a jedině kvůli Kristu, který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti, v níž jsme žili a aby si tak očistil svůj vlastní lid.

Boží slovo tady mluví o tom, že jsme zvláštním lidem, svatým lidem, protože jsme byli očištěni, jsme Kristovým vlastnictvím, protože nás vykoupil. Pavel tady použitými slovy odkazuje na Exodus 19. Je to místo, kdy byl Izrael shromážděn pod horou Sinaj, kdy Bůh mluvil k Izraeli.

Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. (Ex 19,5-6)

Bůh uzavřel s Izraelem smlouvu. Byla to mojžíšovská smlouva, smlouva skutků. Všimněte si toho, co je tam řečeno – budete-li mě poslouchat a dodržovat mou smlouvu. Je tady podmínka na straně lidí. Když mě budete poslouchat, já z vás učiním zvláštní lid, zvláštní vlastnictví. Budete mi královstvím kněží a pronárodem svatým. Ale Bůh skrze proroky zaslíbil smlouvu novou, lepší, dokonalou, smlouvu, která byla zpečetěna krví Ježíše Krista. Je to smlouva, kterou nám nepřipomínají desky zákona, ale Večeře Páně – tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví. Poslouchejte, proč je tato nová smlouva o tolik lepší, než ta stará, mojžíšovská.

Svůj zákon jim dám do nitra, vepíše jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: ‚Poznávejte Hospodina!‘

Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat. (Jr 31,33–34)

Budou mým lidem a já jim budu Bohem. Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny, aby dobře bylo jim i jejich synům po nich. Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali. (Jr 32,38–40)

Uzavřu s nimi smlouvu věčnou. Svůj zákon jim dám do srdce. Odpustím jejich hřích. Dám jim bázeň přede mnou. Ezechiel 36 mluví o tom, že Bůh sám způsobí, že budou jednat poslušně. Bůh udělá všechno a důsledkem Božího jednání je nový lid, zvláštní lid, svatý lid, zvláštní vlastnictví Boží, slovy Nového zákona je to Kristova církev. To jsou ti, jimž byly odpuštěny hříchy, kteří se narodili z Ducha svatého, kteří mají nové srdce a jsou posvěceni Kristovou obětí na kříži. To je nová smlouva, která už neříká: „Když budeš poslouchat, já z tebe učiním svůj lid“, ale říká: „Já z tebe učiním svůj lid a ty budeš poslouchat.“ Bůh udělal všechno. Jak? Tím, že Kristus dal sám sebe za nás. To je evangelium a dílo evangelia je vidět v odpuštění hříchů, v posvěcení hříšníků a ve stvoření nového Božího lidu – lidu, který je skutečně svatý, protože byl očištěn a posvěcen Kristem. Pavel o Kristově oběti za církev napsal:

Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25–27)

Kristus udělal to všechno. Jeho obětí jsou nám odpuštěny hříchy a jeho obětí jsme také dokonale posvěceni.

*Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.
(Žd 10,14)*

Jste-li Kristovi, jste dokonale posvěceni. Byli jste vykoupeni z veškeré nepravosti, z veškerého hříchu. Všechny vaše hříchy jsou vám odpuštěny – jenom z milosti a jenom skrz víru v Krista. Jenom kvůli tomu, co Kristus udělal, že dal sám sebe za nás. Minulé, přítomné i budoucí hříchy jsou odpuštěné a Bůh už je nikdy nebude připomínat. Je hotovo. Kristovou obětí jste se vy, kteří jste kdysi byli vzdálení, stali blízkými. Nyní se na vás Bůh dívá jako na své milované děti, vidí vás jako svaté, protože jste posvěceni Kristem. Jste zvláštním lidem, královstvím kněží – byli jste jím učiněni, nemusíte se jím stávat, nemůžete si to zasloužit ani vysloužit. Buď jste Kristovým vlastnictvím a máte toto všechno, nebo nemáte nic a jste ještě mrtví ve svých hříších. Potom ale musíte činit pokání, musíte litovat své vzpoury proti Bohu a musíte uvěřit v Ježíše Krista. Není žádná jiná cesta. Ale každý, kdo v něho věří, bude spasen. Každý, kdo v něho věří, byl vykoupen a očištěn Kristem, stal se Božím vlastnictvím a zvláštním, odděleným Božím lidem.

SÍDLÍTE NA SINAJI NEBO NA SIÓNU? (ŽD 12,18–24; EX 19,10–25)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Když se v roce 1986 texaský obchodník s drahokamy Roy Whetstine na výstavě nerostů v Arizoně probíral plastovou miskou levně nabízených kousků, narazil na levandulově naředlý kámen velikosti brambory, který vypadal jako něco trošku zvláštního. „Za tohle chcete patnáct dolarů?“ zeptal se sběratele-amatéra. „Víte co,“ opáčil sběratel, „nechám vám ho za deset. Není tak hezký jako ty ostatní.“ Whetstine odkráčel s největším asterickým safírem na světě, který byl později oceněn až na 2 280 000 dolarů! Svůj úlovek o váze 1905 karátů hodlal prodat v neopracovaném stavu za jeden a půl miliónu dolarů a výtěžek uložit do svěřeneckého fondu pro své dva syny, kteří dali tátovi každý pět dolarů, aby jim z výstavy přinesl nějakou maličkost. (*Newsweek* [11/24/1986], s. 75.)

Když nevíte, co vlastně máte, snadno se stane, že to nedoceníte nebo to zahodíte kvůli něčemu, co má hodnotu mnohem menší. Tohle udělal Ezau – nechápal cenu svého prvorozenství, z něhož mu plynul nárok na požehnání, která Bůh slíbil Abrahamovi, a tak ho vyměnil za misku guláše. Vzdal se věčných požehnání za okamžité uspokojení. To na tom tedy moc nevydělal!

Jenže původní adresáti Listu Židům byli v nebezpečí, že udělají přesně stejnou chybu. Hrozilo jim pronásledování, a tak byli v pokušení opustit Krista a vrátit se k židovské víře. Proto zde autor staví do kontrastu hrůzy hory Sínaj, která představuje život židů pod Zákonem, a slávu hory Sijón, která představuje radostný život v Nové smlouvě. Chce, abychom věděli, že správný život

vyplývá ze správného poznání. Když víte, jaké bohatství máte v Kristu, nemáte zájem vracet se k prázdným, pomíjivým světským rozkoším. John Newton to v jedné své písni vyjádřil takto („Glorious Things of Thee are Spoken,” 4. Sloka):

*Jsem-li, Spasiteli, z milosti obyvatelem města Sijón,
budu hrdě jásat nad tvým jménem, ať se mi svět posmívá nebo mne lituje.
I to nejlepší potěšení světa, všechna jeho honosná nádhera
a okázalost, uvadá.
Stálé radosti a trvanlivý poklad nezná nikdo jiný než děti Siónu.*

Proto autor nechce, abychom se dopustili stejné duchovně katastrofální chyby jako Ezau. Staví do příkrého kontrastu život podle staré smlouvy a život podle Nové smlouvy. Stará smlouva vyvolávala atmosféru hrůzy a soudu. Nová smlouva vyvolává atmosféru radostného oslavování spolu se svatými a anděly v Boží přítomnosti. Stále tu zůstává úcta, ale Ježíšova krev odstranila hrůzu ze soudu. Stará smlouva byla tělesná a pozemská, Nová smlouva je duchovní a nebeská. Stará smlouva udržovala hříšné lidi od svatého Boha v odstupě. Nová smlouva nás zve, abychom se mocí Ježíšovy krve stali obyvateli města živého Boha. Proto nám autor říká: Pokud se spoléháte na Ježíšovu krev, nestojíte před hrůzami zákona, ale před radostmi Nové smlouvy.

1. Pokud se spoléháte na Ježíšovu krev, nestojíte před hrůzami zákona (12,18–21).

Tyto verše stručně rekapituluji, jak Bůh vydal Zákon na Sinaji (Ex 19,10–25). Možná se divíte: „Proč se Bůh rozhodl zjevit sám sebe takovým strašlivým způsobem?“ Dokonce i Mojžíš, který viděl Boha v hořícím keři a který konal před faraónem Boží zázraky, se třásl hrůzou a děsem. (Citace ve verši 12,21 nepochází z původního příběhu. Autor se možná opírá o židovskou ústní tradici, nebo

zahrnuje Mojžíše mezi lid, který strach projevil.) To nezní jako ten Bůh typu vřelého dědečka, ke kterému by se člověk tak rád přitulil! Odpověď na tuto otázku odvisí od odpovědi na jinou otázku: „Proč Bůh vydal Zákon?“ Pavel na ni odpovídá v Galatským 3,19 a dále. Říká, že podle Zákona „je všechno v zajetí hříchu, aby se zaslíbení, dané víře v Ježíše Krista, splnilo těm, kdo věří“ (Ga 3,22).

A dále vysvětluje, že „Zákon byl ... naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry“ (Ga 3,24). Od přírody jsme všichni slepí vůči tomu, jak velký je náš hřích před svatým Bohem. Porovnáváme se s teroristy a s lidmi, kteří týrají děti, a říkáme si: „Samozřejmě mám své chyby, ale zas tak strašný hříšník nejsem!“ Víme také, že Bůh je svatý, ale nechápeme tak docela, co to znamená. Pak ale přijde zákon a ukáže nám Boží absolutní svatost. V tu chvíli zvoláme s Izajášem: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů“ (Iz 6,5). Izajáš nevěděl, že má špinavá ústa, *dokud* neuviděl Boha v jeho svatosti. Ale v okamžiku, kdy spatřil Boží svatost, uvědomil si vlastní hříšnost. Na Sión se jde přes Sinaj, kde se setkáváme s hrůzami Božího zákona. Zákon by nás měl poučit o dvou věcech:

A. Boží zákon by v nás měl vyvolávat bázeň před Boží svatostí a strach z jeho soudu.

Scéna u hory Sinaj se odehrávala za prudké bouře s hromobitím, ale bylo to ještě mnohem horší: kromě tmy, šera, poryvů větru, hromů a blesků zněl hlas polnice, což byl pravděpodobně nadpřirozený zvuk z nebe. Země se mohutně otřásala (Ex 19,18). Jestli lidé mohli nebo nemohli rozumět, co přesně Boží hlas z nebe říkal, to nevím. Ten zvuk byl ale tak hrozný, že „prosili, aby toho byli ušetřeni“ (Žd 12,19). Bůh nařídil, že pokud se člověk nebo i jen zvíře dotknou hory, musí být zabiti zpovzdálí, to znamená ukamenován nebo zastřelen šípy (Ex 19,12–13). Stejně jako byl zabit Uza

za to, že se dotkl Boží schrány, zemřel by i každý, kdo by se dotkl cehokoli, co se dotklo hory, na které Bůh zjevil sám sebe.

Jan Kalvín otevírá své *Instituce* touto hluboce moudrou větou: „Téměř všechna naše moudrost, totiž všechna pravdivá a prospěšná moudrost, spočívá ve dvou částech: v poznání Boha a v poznání sebe samých.“ (Jan Kalvín: *Institutes of the Christian Religion* [Philadelphia: Westminster Press, 1960], 1:1:1.) Má na mysli poznání, které získáváme prostřednictvím Písma. V tomtéž oddílu pokračuje: Vědomí naší vlastní bídy tedy musí každého z nás natolik pálit, že dospěje alespoň k nějakému poznání Boha. Jelikož tedy pocítujeme svou vlastní nevědomost, marnost, chudobu, slabost, a co víc, úpadek a zkaženost, poznáváme, že světlo pravé moudrosti, zdravá ctnost, naprostý dostatek všeho dobra i ryzí spravedlnost lze nalézt jen v Pánu.

Do této míry nás k uvažování o dobrých věcech Božích podněcují naše vlastní neduhy; a není možné, abychom se k němu ve vši vážnosti pokoušeli pozvedat, dokud nezačneme být nespokojeni sami se sebou.

Dále ukazuje, že jediným způsobem, jak jasně poznat sebe sama, je pohlédnout do Boží tváře. Jeho svatost odhaluje naši pýchu, samospravedlivost, pokrytectví a hřích. Dokud alespoň poněkud nepochopíme Boha, jak se zjevuje v Písmu, lichotíme si pomyšlením, že nejsme zas až tak špatní (1:1:2). Kalvín uvádí řadu biblických příkladů lidí, kteří byli obvykle „pevní a stálí“, ale když zahlédli Boží vznešenost a slávu, byli „zachvázeni a téměř zničeni“ smrtelným děsem (1:1:3).

Stejnou myšlenku vyjádřil John Newton ve své slavné písni „Tvá vzácná milost“ (Amazing Grace): „Byla to milost, jež naučila mé srdce bát se, a [opět] milost ze mne strach sňala.“

Charles Spurgeon to prožil stejně. Ve vlastním životopise věnuje celou kapitolu líčení toho, jak ho trýznily hrůzy Božího zákona, než dospěl ke spásné víře v Krista. Martin Luther to znal také.

Nenáviděl Boží spravedlnost, dokud nepochopil, že nám Bůh tuto svou spravedlnost připisuje vírou samotnou.

Já jsem vyrůstal v křesťanské rodině a moje zkušenost je ta, že jsem o Boží svatosti a o své zkaženosti věděl velice málo, dokud jsem neuvěřil v Krista. Čím více ale chápu Boží svatost, tím více poznávám hříšnost vlastního srdce. To mne žene, abych své jediné útočiště hledal u kříže. A třebaže z nás kříž snímá hrůzu ze soudu, nikdy by neměl odstranit naši úctu v přítomnosti svatého Boha.

B. Boží zákon by v nás měl vyvolávat vědomí, že potřebujeme prostředníka.

Na Sinaji směli na horu do Boží přítomnosti vystoupit pouze Mojžíš a Áron. Lidé ale jejich prostřednictvím k Bohu přistupovat nemohli. Mojžíš a Áron byli lidé se svými vlastními hříchy. Zato náš velekněz Ježíš Kristus, který za nás obětoval sám sebe, je bez hříchu (Žd 7,26-27). Jak napsal Pavel, je jen „jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš“ (1Tm 2,5).

Autorovi jde to, že Zákon sice ukazuje Boží svatost a přesvědčuje nás, že si zasloužíme jeho trest, ale že Ježíš je Boží prostředník, který zaplatil za všechny, kteří v něho věří. Cesta na Sión tedy vede přes Sinaj, kde se setkáváme s hrůzami Božího Zákona. Když už ale jednou dorazíme na Sión, proč se vracet na Sinaj? Když tedy autor vylíčil místo, odkud jsme přišli, pokračuje tím, že nám ukazuje místo, kam jsme došli:

2. Pokud se spoléháte na Ježíšovu krev, stojíte před radostmi Nové smlouvy (12,22-24).

Celková atmosféra těchto veršů ostře kontrastuje s atmosférou veršů předcházejících. Místo strachu a oddělující vzdálenosti je tu radost a přijetí. Uvádí sedm radostí věřících Nové smlouvy v Kristu:

A. Stojíte před radostí ze vstupu do města živého Boha.

Autor popisuje toto nové místo, kam se věřící dostali, třemi výrazy. První z nich je *hora Sión*. To byl název jeruzalémské pevnosti dobyté Davidem (2S 5,6–8), který se později stal synonymem pro Jeruzalém (Ž 147,12; Ám 1,2; Mi 4,2). Představuje nám místo, kde Bůh jako Král přebývá se svým lidem.

Za druhé stojíme před *městem živého Boha*. List Židům mluví o *měste* častěji než kterákoli jiná kniha Nového zákona. To je to město „s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh“ (11,10). To je to město, které Bůh připravil svatým, kteří zemřeli ve víře „i když se splnění slibů nedožili“ (11,13–16). A i když v něm už přebýváme v duchovním smyslu, v jiném smyslu má toto město teprve přijít (13,14). Slovo „město“ naznačuje představu řádu a bezpečí před nepřítelem. Je to místo, kde je uspokojována potřeba potravy i vody a kde člověk žije ve společenství s druhými lidmi.

Není to ale jen tak nějaké město: je to město *živého Boha*. V Židům 3,12 nás autor varoval: „Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od *živého Boha*“ (Žd 3,12). V 9,14 napsal, že „krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě *živému Bohu*“. Kristovým prostřednictvím vstupujeme na rozdíl od zákonického ritualizovaného náboženství do trvalého vztahu se živým Bohem.

Stejnou věc označuje autor také třetím pojmem *nebeský Jeruzalém*. To je to svaté město, které viděl Jan sestupovat od Boha z nebe, „nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha“. Pak Jan říká, že to město představuje Boží přebývání mezi lidmi, a slibuje, že po jeho sestoupení Bůh setře každou slzu s očí a nikdy už nebude smrt, žal, nářek ani bolest (Zj 21,2–4). Naplnění těchto proroctví čeká na druhý Ježíšův příchod.

B. Stojíte před radostí ze slavnostního shromáždění myriád andělů.

Většina badatelů je toho názoru, že řecké slovo přeložené „veřejné shromáždění“ (KR) je ve vztahu k desetitisícům andělů. Používalo se pro lidová shromáždění při svátečních a slavnostních příležitostech. Ukazuje nám anděly v radostném uctívání Boha a skutečnost, že se k jejich oslavnému chóru připojujeme i my. I to je něco, k čemu jsme již dospěli, i když naplno nás to čeká až v budoucnosti. Dospěli jsme k tomu v tom smyslu, že když uctíváme Boha v radosti svého spasení, andělé se k nám připojují (1Pt 1,12). V budoucnosti nás ovšem čeká to, co viděl Jan (Zj 5,11–12): A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce; slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ I když tady na zemi sice nemůžeme zažít nic ani zdaleka tak nádherného, přece bych vás rád vyzval, abyste zapracovali na svém uctívání. Ospalé, rutinní „uctívání“ je hřích! Ukazuje, že nechápeme Boží vznešenost a že nemáme na zřeteli jeho velké spasení, jímž nás ve své milosti zahrnul. Setřeste ze sebe otupělost a prostě Boha, aby vaše srdce naplnil svou radostí. Když se scházíte se svatými k uctívání, připojujete se k andělským chórům!

C. Stojíte před radostí z církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi.

Z devíti novozákonních výskytů slova *prvorozený* je v sedmi případech řeč o Ježíši (Mt 1,25; Lk 2,7; Ř 8,29; Ko 1,15.18; Žd 1,6; Zj 1,5), jednou jde o záhubu prvorozených v Egyptě (Žd 11,28) a zde (v množném čísle) se mluví o svatých. Tento pojem klade důraz na naše dědická práva Božích dětí. V přirozených rodinách je jenom jeden prvorozený. Ale jak říká F. F. Bruce, v Boží rodině je to jinak: „Všichni Kristovi lidé jsou Božími ‚prvorozenými‘ dětmi

díky svému spojení s tím, který je Prvorozený *par excellence*; jejich prvorozenství se nedá prodat pod cenou jako Ezauovo.“ (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 377.)

D. Stojíte před radostí ze soudce, který je Bohem všech.

Takto překládá tento výraz většina znalců řečtiny. Možná vás ale napadne: „Co je to za *radost* stát před všemohoucím *soudcem*, který zná všechny vaše myšlenky a pohnutky?“ Na tuto otázku lze odpovědět třemi způsoby. Za prvé píše autor pronásledované církvi. Adresáty mohlo potěšit, že jednoho dne bude Bůh soudit všechny jejich nepřátele, kteří neučiní pokání. Nikomu nic neprojde. Když Bůh soudí zvrhlý Babylón, dostává se svatým tohoto povzbuzení: „Raduj se, nebe a svatí, apoštolové i proroci, protože Bůh vynesl nad tím městem rozsudek, jaký ono vyneslo nad vámi“ (Zj 18,20).

Za druhé se můžeme radovat z toho, že Bůh odmění všechno, co jsme udělali pro Kristovo jméno. I pohár studené vody, podaný v jeho jménu, bude odměněn (Mt 10,42). A proto: „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas“ (Ga 6,9).

Za druhé se z toho, že stojíme před soudcem, který je Bohem všech, můžeme radovat proto, že žít s tímto vědomím znamená být vyléčen z hříchu, který škodí nám i druhým. Kdo by se dopustil zločinu, když právě stojí před soudcem? Bůh sice kvůli našim hříchům nevezme naše spasení zpátky, ale bude nás přísně vychovávat (Žd 12,4–11). Před jeho soudem všechno naše dřevo, sláma a seno shoří. Každý z nás „bude sice zachráněn, ale projde ohněm“ (1K 3,15). Můžeme se radovat, že sloužíme takovému soudci, který nás vychovává pro naše dobro!

E. Stojíte před radostí z duchů spravedlivých, kteří dosáhli dokonalosti.

Tím jsou míněni všichni svatí, kteří zemřeli a přišli do nebe. Dosud neobdrželi svá nová vzkříšená těla – to čeká na Kristův druhý příchod – ale jejich duchové byli učiněni dokonalými. Nejsou v těle, ale jsou s Pánem. Veškeré pokušení a hřích už mají za sebou. V Kristu jsou a po celou věčnost zůstanou dokonale spravedliví. My jsme sice dosud v těle a zápasíme s hříchem, patříme ale k nim, a jednoho nepřilíš vzdáleného dne s nimi budeme v nebi.

F. Stojíte před radostí z Ježíše, prostředníka Nové smlouvy.

Musím být stručný, ale tohle je to nejlepší ze všeho. Už jsme se tím zabývali v našich dřívějších lekcích. Autor tu používá jeho lidské jméno Ježíš, protože svou krev za nás Ježíš prolil jako člověk. Jako Bůh je tím jediným, kdo může být prostředníkem mezi svatým Otcem a námi, hříšnými stvořeními.

Všimněme si zde ještě jednoho významového odstínu. Řečtina má dvě slova s významem „nový“. Jedno znamená „nového druhu“, druhé „nedávný“. (Někteří řečtináři pochybují, že by mezi nimi takto rozlišoval i Nový zákon, jiní tu ale tento jemný rozdíl v jejich významu spatřují.) Na tomto místě použil autor slovo, které znamená „nedávný“, a je to vůbec jediný případ, kdy je použito k označení Nové smlouvy. Adresáti listu možná měli, podobně jako většina z nás, odpor k čemukoli novému. Změna je těžká. Člověk málem slyší, jak stará garda brblá: „Na co potřebujeme tuhleto novou smlouvu? Ta stará je pro nás vždycky ještě dost dobrá!“ Ale autor říká, že nová je lepší (8,6). Stará je zastaralá. A konečně:

G. Stojíte před radostí z očištění krví, která je výmluvnější než krev Ábelova.

Toto někteří chápou jako narážku na Ábelovu oběť, ale v Genesis 4,10 říká Bůh Kainovi: „... krev tvého bratra křičí ke mně ze země.“ Zde tomu tedy rozumím tak, že zatímco Ábelova krev volala po odplatě a spravedlnosti, Ježíšova krev, která skrání věřícího, říká provinilému hříšníkovi Boží slova odpuštění a slitování. Toto je poslední z dvanácti výskytů slova „lepší“ či „lépe“ v Listu Židům. Ježíšova krev je lepší než naše krev, kterou si Bůh žádá jako pokutu za náš hřích. Je lepší než krev býků a kozlů, která nikdy nemohla hříchy smýt (Žd 10,4). Pokud jste vírou očištění pokropením jeho krví, radujte se, protože víte, že vám Bůh odpustil všechny hříchy!

Závěr

Otázka tedy zní: „Kde sídlíte?“ Táboříte u hory Sinaj a snažíte se zalíbit se svatému Bohu tím, že budete dodržovat jeho zákon? Pokud ano, měli byste se třást strachy, protože vyhovět nárokům jeho svatosti není možné. Pokud jste uvěřili Kristu, žijete na Siónu. Dvě aplikace:

Za první: *Neztrácejte ze zřetele to, co pro vás udělal Kristus.* V podobném kontextu varujícím před nebezpečím zákonictví Pavel píše: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží“ (Ko 3,1). Tam leží všechny naše poklady! Nezapomínejme na to! Slovo „hledejte“ naznačuje celoživotní úsilí. Pokud ztratíte ze zřetele výsady Siónu, můžete se tak jako Ezau ocitnout v pokušení vyměnit své poklady v Kristu za prázdná světská potěšení.

Za druhé: *Udržujte v biblické rovnováze své důvěrné společenství s Otcem a uctívou bázeň před jeho svatostí.* S každou svou potřebou máme přicházet do blízkosti jeho trůnu, abychom obdrželi milost,

bez které se neobejdeme (Žd 4,16), ale také musíme mít na paměti, že „náš Bůh je oheň stravující“ (12,29).

Před mnoha lety jsme se Marla a já spolu s naším synem Danielem a jedním z jeho přátel pokoušeli vylézt na horu Mount Windom, jednu z coloradských čtrnáctitisícovek. Vrchol už jsme měli na dohled, když se na nás přihnala bouřka s hromobitím. To jediné, co jsme mohli dělat, bylo zalehnout mezi balvany a modlit se, aby do nás neuhodilo. Věděli jsme, že spousta lidí už takhle o život přišla, takže to byl hrůzostrašný zážitek.

Před pár lety jsme Marla a já zažili jinou bouřku s hromobitím na vrcholu Bill Williams Mountain západně od Flagstaffu. Tentokrát jsme se ale nebáli. Naopak jsme se kochali tou úžasnou ukázkou Boží moci. Rozdíl byl v tom, že jsme se nacházeli uvnitř rozhledny, která je opatřena uzemněnými bleskosvody. I když se blesky klikatily a hromy rachotily všude kolem nás, pořádně jsme si to užili.

Pokud jste na Sinaji, hrozí vám od svatého Boha vážné nebezpečí, protože jste vystaveni jeho soudu. Pokud jste ovšem na Siónu, jste v bezpečí, protože vaše hříchy přikrývá Ježíšova krev. Můžete se kochat Boží svatou přítomností bez obav z jeho soudu! Žijte na Siónu!

Otázky k diskuzi

1. Jak poznáme, jestli jsou naše bázeň před Bohem a naše láska k Bohu v rovnováze?
2. Proč je zákonictví v jistém smyslu příjemnější než život v přítomnosti svatého živého Boha?
3. Uveďte některé praktické možnosti, jak ze sebe setřást otupělost v uctívání.
4. Jak v praxi hledat to, co je nad námi?

MILOVANÝ SYN OTROKEM (GN 37,1–36)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Vstupujeme do 37. kapitoly Genesis a tím také do poslední části této nádherné knihy Bible. Hlavní postavou této části Genesis je milovaný Jákobův syn – Josef. O Josefovi toho máme v Genesis napsáno více než o jakémkoliv jiném patriarchovi. Ale důvody jsou celkem pochopitelné. Zde je několik z nich:

1. Příběh Josefa vysvětluje, kde se národ, jehož zakladatel pocházel od řeky Eufratu, objevil v Egyptě. Jak se to stalo, že několik set let žil tento národ v nejbohatším kraji Egypta, měl tam svá stáda, svůj majetek, svůj domov. Příběh Josefa je odpovědí.

2. Tento příběh ukazuje, jak Bůh ve své prozřetelnosti vede svůj lid a přemáhá zlo dobrem. Pravda a spravedlnost zvítězila nad lží a nenávisť. To je Josefův příběh, to je Boží příběh.

3. Josef patří k nejkrásnějším postavám v celém Písmu. Od něj se máme mnoho co učit o zbožném charakteru. Josefův život je jedním z nejlépe popsanych životů v Písmu. A především:

4. Josef je nejlepší ilustrací Krista v knize Genesis. Uvidíme celou řadu věcí, které ukazují na Krista. Jedná se o věci, které v době Starého zákona zůstávaly skryté, ale s příchodem Krista začínají dávat smysl.

Příběh Josefa promlouval k Izraelcům, které Mojžíš vyváděl z egyptského otroctví. Zasazoval jejich život do širšího kontextu a ukazoval jim Boží plány v jejich životě. Tento příběh ale promlouvá také k nám – nejenom, že nás učí o historii Izraele, ale učí nás o tom, jak vytrvat ve zkouškách, jak se spoléhat na Boha, když už není žádná viditelná naděje, a především nám ukazuje na Krista.

Víra v knize Genesis

Ještě než se pustíme do našeho textu, tak musím připomenout jednu důležitou věc, kterou vidíme v celé knize Genesis. Viděli jsme celou galerii svědků víry. Řadu postav – mužů i žen, kteří se spolehli na Boha a byli zachráněni jeho milostí, byli ospravedlněni pouhou vírou. Různé postavy ukazují na různé aspekty víry. **Abel** nám ukazuje **vykoupení** ve víře. **Enoch chození** vírou. **Noe** byl kazatelem spravedlnosti – je to o vydávání **svědectví** ve víře. **Abraham** je vzorem **poslušnosti** víry, zatímco **Izák** je příkladem **vytrvalosti** ve víře. Na **Jákovově** životě můžeme vidět **cvičení** se ve víře, ve spoléhání se na Boha. A **Josefův** život je ukázkou **prověřování** víry a **vítězství** ve víře. To jsou různé aspekty víry, které můžeme vidět v knize Genesis a které ještě uvidíme, a které také mají být součástí naší vlastní křesťanské zkušenosti. Jsou součástí našeho vlastního života víry. Pojdme nyní k Josefovi:

I. Josefův život doma (v. 1-4)

Josef byl starším synem Jákovovy milované ženy Ráchel. Dlouhou dobu byl jejím jediným synem. Jak uvidíme za chvíli, tak byl také nejvíce preferovaným synem. A nakonec byl také jediným synem, jehož Jákob – byť dočasně – na více než dvacet let, ztratil. My známe ten příběh a víme, jak to skončilo, ale z pohledu Jákoba to bylo v dané chvíli definitivní.

O Josefovu životě jako dítěte toho mnoho nevíme. Bible nám neříká skoro nic. Víme, že mu bylo šest nebo sedm let, když s rodinou opustili Mezopotámii, svého dědečka Lábana, a zamířili za jiným dědečkem – Izákem.

Nyní je Josef sedmnáctiletý mladík, který se svými staršími nevlastními bratry pase ovce svého otce. Z toho, co čteme v Písmu, můžeme vidět, že to asi nebyla úplně ideální společnost. Všimněte si, že text říká, že Josef byl s těmi mladšími bratry – se syny Bilhy a Zilpy. Jákovovi nejstarší synové, synové Leji, byli docela pruda-

sové (Šimeón a Lévi vyvraždili šekemské muže). Jistě byli poznamenáni životem v Cháranu, žárlivostí, která panovala v Jákobově rodině mezi čtyřmi manželkami, i úskoky a pletichařením mezi Jákobem a Lábanem (prvorozený Rúben, který se vyspal s nevlastní matkou, Bilhou). Jejich dětství a dospívání ovlivňoval ten starý Jákob, zatímco Josefa více formoval Izrael.

Josef a jeho bratři

Rozdíl mezi Josefem staršími bratry nám Bible ukazuje vyjádřením ve v. 2:

*Josef přinášel svému otci o svých bratrech zlé zprávy. (Gn 37,2) –
KRAL: A oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému.*

Nevíme přesně, o jaké věci se jednalo, o nichž mluvil Josef se svým otcem, ale z originálního textu to vypadá, že říkal otci věci, které byly o jeho bratrech všeobecně známé – a nebyly to dobré věci. Ale nezdá se, že by se jednalo o donášení, nebo žalování, jako to překládají některé české překlady. Nejednalo se ani o vymyšlené zprávy nebo pomluvy. Josef říkal svému otci pravdu o svých bratrech. A nebyly to nejlepší zprávy, které svému otci přinášel. Tyto zprávy vedly k napětí ve vztazích mezi Josefem a jeho bratry.

Žárlivost na Josefa

Ale bylo tady ještě něco horšího, co vyostřovalo napětí mezi bratry. Bylo tady něco, co odlišovalo Josefa od Jeho bratrů mnohem více, než jejich jednání: byl to Jákobův vztah k Josefovi.

Izrael Josefa miloval ze všech svých synů nejvíce; vždyť to byl syn jeho stáří. Proto mu udělal pestře tkanou suknici. (Gn 37,3)

Tento verš a ten následující jsou jedním ze střípků učení o rodině v Písmu. Mohli bychom zůstat jenom u těchto dvou veršů a ukázat si celou řadu věcí, které se týkají výchovy dětí a vztahů mezi rodiči a dětmi v rodině. Ale dnes to nebudeme dělat, protože se chceme

soustředit na celý příběh Josefa. Nicméně v těchto dvou verších můžeme dobře vidět, kam vede upřednostňování jednoho z dětí v rodině. Mimochodem – to, co tady vidíme, je jenom důsledek toho, že Jákob nezůstal s Leou, ale vzal si k ní také Ráchel a potom ještě Bilhu a Zilpu. Když se podíváme na Jákoba, tak vidíme, že zamilovat si jedno dítě na úkor ostatních je tak lidské, tak „přirozené“, tak jednoduché. Padlá, hříšná lidská přirozenost inklinuje k takovým věcem. Jaké to ale přináší důsledky! Podívejte se do následujícího verše:

Když bratři viděli, že ho otec miluje nade všechny bratry, začali ho nenávidět a nepromluvili na něho pokojného slova. (Gn 37,4)

Bratři začali Josefa nenávidět kvůli tomu, jak se k němu choval jeho otec! Ovšem toto privilegium nebyla jediná věc – podívejme se dále:

II. Josefovy sny (v. 5–11)

Kromě toho, že byl Josef miláčkem svého otce a Jákob ho zahrnoval přízní, tak byl beze vší pochybnosti také velmi zbožným mužem. A to od svého mládí. Mluvíme tady o sedmnáctiletém mladíkovi. Zdá se, že bedlivě naslouchal otcovu vyučování o Hospodinových zaslíbeních, o Božím jednání i o Boží milosti. Tam, kde je poslušnost víry, tam se projevuje také Boží požehnání. Jak se toto požehnání projevilo v životě Josefa? V první chvíli docela zvláště a po mnoho dalších let se projevovalo tak, že bychom to požehnání asi nenazvali. Ale čtěte 50. kapitolu Genesis a porozumíte.

Josefovy sny

Josef měl sny, které byly zvláštní. Nebyly to úplně obyčejné sny. Nezdá se ale, že by jim Josef přikládal nějaký význam, a konec konců, Písmo už se o těchto snech více nezmiňuje. Byly to sny,

kteře Josefa zaujaly a chtěl se o ně podělit se svými bratry. Nevy-
padá to, že by jim přikládali takový význam, jaký jim přikládali jeho
bratři a potom i jeho otec. Spíš bych řekl, že chtěl říci svým
bratrům něco, co ho zaujalo, možná trochu zneklidnilo, co po-
važoval za zajímavé. Bratři si sny vyložili po svém. Nemyslím si, že
jejich výklad byl pravdivý.

*To budeš nad námi kralovat jako král či mezi námi vládnout jako
vladař? (Gn 37,8)*

Josef se stal vladařem – resp. byl otrokem-vladařem, ale nevládl
nad svými bratry, ale nad Egyptem. Jeho bratři se mu klaněli, než
ho poznali, ale Josef nebyl jejich králem. Jákob ho vyvyšoval jako
prince – a jeho pestře tkaný oděv měl každého upozornit, že se
nejedná o obyčejného člověka, ale tyto věci nebyly v Josefově
srdci.

Druhý sen byl podobný a nyní se zapojuje i Josefův otec.

*Jaký žes to měl sen? Že i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme,
abychom se před tebou skláněli k zemi? (Gn 37,10)*

Josefovy sny ukazovaly do budoucnosti a jejich zdvojení zna-
menalo, že se mají zcela jistě naplnit:

*Dvakrát byl sen faraónovi opakován proto, že slovo od Boha je
nezvratné a Bůh to brzy vykoná. (Gn 41,32)*

Oba sny vedly k vyostření situace v Jákobově rodině.

Reakce na sny

Podívejte se do osmého verše: bratři začali Josefa nenávidět ještě
více. A ve verši 11 čteme o tom, že na Josefa kvůli jeho snům ještě
více žárlili. Mysleli si, že už to vypadá špatně a Josef jim bude
skutečně vládnout. To bylo přesně to, o co asi usilovala většina
z nich. Rozhodně Rúben se už pokusil získat si postavení mezi

bratry a v celé rodině tím, že spal s jednou z otcových ženin. Ukazovali jsme si, že zde šlo o to, získat vládu v rodině. Nyní se objevuje vážný konkurent – Josef. Má sny, které vypadají divně. Otec mu naslouchá a ještě navíc je to otcův milovaný syn. Otec ho miluje víc, než ostatní děti. Nemůžeme se divit tomu, že Josefovi bratři zárlili a byli rozhněvaní. Josefovy sny byly takovým urychlovačem, který napomohl tomu, že se Josefovi bratři rozhodli Josefa zbavit. Díky těmto snům se Josef dostal velmi záhy daleko od své rodiny, do Egypta, kde se tyto sny měly naplnit.

Také Jákob naslouchal Josefovým snům. A všimněte si jeho postoje. I jeho rozzlobil Josefův druhý sen, ale nevedlo ho to ke špatnému postoji vůči Josefovi – spíš nad vším o to více přemýšlel.

...otec na to nepřestával myslet. (Gn 37,11)

Podobný postoj nacházíme u jedné Jákobovy praprapravnučky o mnoho století později:

Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. (Lk 2,19)

Marie slyšela slova pastýřů a přemýšlela o nich. Později viděla dvanáctiletého Ježíše v chrámě a znovu o všem přemýšlela. Trvalo to dlouho – stejně jako v případě Jákoba, než pochopila, co mělo to všechno znamenat.

Také Jákobovi to bude trvat víc než dvacet let, než se shledá s Josefem a bude za takových okolností, kdy Josef bude mít jméno Safenat Paneach – Zachránce světa a jeho bratři se před ním budou klanět. Myslím, že tehdy Jákob pochopil většinu těchto věcí, které se udály v naší kapitole.

III. Josefovo poslání (v. 12–17)

Jákobovi starší synové odešli pást ovce do Šekemu. Je to asi necelých sto kilometrů od Chebrónu, kde sídlili. Všimněte si, jak je

přitahovalo místo, kde strávili část svého dospívání. Bylo to místo, kde byly dobré pastviny a tak tam hnali stáda svého otce. Máme tady dobrou možnost všimnout si něčeho z Josefova charakteru. Josef je poslušným synem svého otce. Tato poslušnost je patrná ze zbožných slov: Když Jákob volá svého syna, jeho syn odpovídá: Tu jsem! To jsou slova zbožného člověka. Tato slova učil kněz Élí mladičského Samuela, když se mu dal Bůh poznat ve svatyni. Součástí Josefova charakteru byla poslušnost. Je to něco, čeho si můžeme všimnout na celém Josefově příběhu. Je to také něco, co ho činí velmi podobným Pánu Ježíši Kristu. Také On byl poslušný. Byl poslušný dokonale. Ve všem jednal podle vůle svého nebeského Otce. Dokonce činění vůle Otce nazývá svým pokrmem (J 4,34). Touhou našeho Pána bylo oslavit svého nebeského Otce dokonalou poslušností. A tato poslušnost nebyla zadarmo.

*Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel.
(Žd 5,8)*

Také Josef se učil poslušnosti skrze utrpení. Myslíte si, že to byl jeho oblíbený úkol jít za bratry na pastvu, zjistit jak se jim daří, jak jsou na tom stáda a přinést zpátky zprávy svému otci? Myslím, že ne. Dobře věděl, jak se k němu bratři mají, věděl, že nemůže očekávat nic dobrého, a že bratři nebudou mít velkou radost, až zjistí, proč přišel. Přesto spěchal, aby splnil otcův úkol. Poslušnost Pánu a jeho Slovu je také charakteristickou známkou křesťanů. Jestliže je někdo, kdo si říká křesťan, ale neposlouchá Boží slovo, tak klame sám sebe a jeho naděje je marná. Když Pán Ježíš říká jedno ze svých nejvážnějších varování, tak se týká právě poslušnosti:

Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti. (Mt 7,23)

Hned z následujících veršů pak je naprosto jasné, co myslí tím, že se někdo „dopouští nepravosti“:

[Moudrý je] každý, kdo slyší tato má slova a plní je... (Mt 7,24)

Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému. (Mt 7,26)

To je muž, který se dopouští nepravosti. To je muž, který uslyší ta tvrdá slova – jdi ode mě, neznám tě! Poslušnost je velmi vzácná věc – je vzácnější než oběti, nedá se vykoupit ničím jiným. Poslušnost si nemůžete koupit, k poslušnosti nemůžete dojít snadnou cestou. Poslušnost můžete jenom prokazovat – znovu a znovu a znovu. Cokoliv jiného je **neposlušnost**. Ještě jeden verš – a všimněte si u něj, s čím poslušnost souvisí:

*Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, **pozorně rozvažovat** je víc než tuk beranů. (1S 15,22)*

Na Josefovi můžeme vidět souhrn toho nejlepšího předchozích tří generací – schopnosti Abrahama, tichost Izáka, zručnost Jáko-ba. Můžeme to na něm spatřit v jeho sedmnácti letech, a jak půjdou léta dál, uvidíme to stále více. Je tady vidět, že byl daleko více pod vlivem zbožnosti svého otce, než jeho starší bratři. Boží slovo učí muže, otce, aby vychovávali své děti – je to zodpovědností, obou rodičů, ale otců na prvním místě. Šalamoun napsal:

Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne. (Př 22,6)

Josef je tedy pro nás výborným příkladem. Nyní jde za svými bratry, kteří mezitím odtáhli od Šekemu a netuší, co ho čeká.

IV. Josefovi bratři (v. 18–28)

Bratři ho zahlédli jen z dálky a okamžitě se probudilo jejich nepřátelství.

Jakmile ho v dálce spatřili, ještě než se k nim přiblížil, smluvili se proti němu, že ho usmrtí. (Gn 37,18)

Podívejme se na několik věcí, které se o Josefových bratrech dovídáme:

Krutost a bezcitnost

Bratři vymýšlejí ďábelský plán. Znovu tady proti sobě stojí Jákob a Ezau. Ezau řekl – zabiju svého bratra za to, co mi provedl. Josefovi bratři říkají – zabijeme svého bratra. A okamžitě vymýšlejí, jak to navléknout, aby to vypadalo jako nehoda. To, co tady chystají, je úkladná vražda. Je to zločinné spiknutí, organizovaný zločin. Deset bratrů se domlouvá na tom, jak zavraždí jedenáctého. A probírají to nejmenších detailů. Strhnou ze svého bratra barevnou košili, kterou měl od svého otce, aby ji mohli přinést svému otci jako důkaz o smrti Josefa. Slyšíte Ezaua?

Mému otci se blíží dny truchlení; zabijí svého bratra Jákoba. (Gn 27,41)

Jejich plán je krutý a jejich jednání je bezcitné. Hodili Josefa do cisterny s tím, že ho nechají zemřít – žízni a hlady. To je krutá a dlouhá smrt. Je zajímavé si zde všimnout role Jákobova nejstaršího syna Rúbena, který chce Josefa zachránit a vrátit ho otci. Zdá se, že pochopil, že svým předchozím činem zlomil otcovo srdce. Je to také Rúben, kdo později vyčítá svým bratrům, že se provinili proti Josefovi. To už je ve chvíli, kdy jsou jako prosebníci před svým bratrem Josefem, kdy se klaní svému bratru, kterého nepoznávají:

Cožpak jsem vám neříkal, abyste se na tom hochovi neprohřešovali? Neposlechli jste, a teď jsme voláni za jeho krev k odpovědnosti. (Gn 42,22)

Rúbena vidíme ještě jednou, když nabízí svému otci Jákobovi své dva syny, jako výkupné za nejmladšího z bratrů, Benjamína. Byla to pošetilá nabídka a Jákob ji odmítl, ale vypadá to, že Rúben se změnil a my to vidíme už tady, když chce zachránit svého bratra Josefa z rukou ostatních bratrů.

Bezbožnost

Na jednání Josefových bratrů můžeme vidět také něco z jejich bezbožnosti. Všimněte si ve verších 19-20:

*Hle, mistr snů sem přichází! ... A uvidíme, co bude z jeho snů!
(Gn 37,19-20)*

Oni pohrdali jeho sny. Ale zároveň jim věřili natolik, že chtěli svého bratra zabít. Jákob přemýšlel o tom, co mu Josef řekl, ale Josefovi bratři nad tím nepřemýšleli – viděli jenom to, jak by jim bratr měl vládnout a to je naplňovalo odporem a nevolí. Oni sami chtěli být pány svých vlastních životů. A nikdo – dokonce ani Bůh – jim do toho neměl co mluvit. Oni sami si budou řídit svůj život, oni sami budou určovat svou budoucnost. Jak hluboce se tito muži mýlili.

Jsme zodpovědní za své životy, jsme rozumné myslící bytosti, byli jsme stvořeni k Božímu obrazu a to mimo jiné znamená, že budeme přemýšlet, plánovat, že budeme aktivně jednat, že budeme dosahovat těch cílů, které si vytyčíme, protože právě tak jedná náš Stvořitel. Ale na druhé straně víme, že naše vůle, naše plány, naše jednání, naše cíle – to všechno je poznamenané hříchem, a proto v tom všem voláme spolu s Pánem v zahradě Getsemane

Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má nýbrž tvá vůle se staň. (Lk 22,42)

Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6,33)

Touha po nezávislosti na Bohu, to je normální, běžná lidská vzpoura proti Bohu, to je základ lidského hříchu. Nelíbí se nám, že by Bůh měl vládnout nad našimi životy. Dokonce mnozí křesťané se bouří proti tomu, když použijete slova Písma a řeknete, že jsme otroci Boží. Ale tím vyjadřujeme především to, že Bůh má svrchané právo na náš život a my jsme jenom služebníci. Toto je něco, co dobře uvidíme na Josefovi, ale vůbec to nevidíme na jeho bratrech. V jejich životech není tato Boží perspektiva.

Ziskuchtivost

Poslední věc, kterou musíme zmínit, je jejich ziskuchtivost. Chtěli svého bratra zabít, Rúben ho chtěl vysvobodit, a Juda to viděl pragmaticky:

Juda řekl bratrům: „Čeho tím dosáhneme, když svého bratra zabijeme a jeho krev zatajíme? Pojděte, prodejme ho Izmaelcům, ale sami na něho nesahejme; vždyť je to náš rodný bratr.“ (Gn 37,26-27)

Možná zde byla také nějaká bázeň – vždyť to byl jejich rodný bratr, ale nedělal bych si velké iluze. Vždyť to byl Juda, kdo bez okolků vtrhl s mečem do Šekemu a vybil tamní muže. Vražda pro něj nebyla něčím neznámým. Dobře to vysvětluje z jiného překladu 26. verše:

I řekl Juda bratrům svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého... (K)

A tak bratra prodali do otroctví. Dvakrát řekli, že bratra zabijí, pak ho hodili do cisterny s tím, že ho nechají zemřít a nakonec ho prodali do otroctví. Vidíme tu, jak vratké jsou plány člověka. Bůh stál nade vším tímto jednáním, byl to On, kdo vedl okolnosti a Josef to mnohem později sám rozpoznává. V tuto chvíli mu rozhodně nebylo nejlépe. Zachránil si život, ale jeho život už neměl být životem ve svobodě, ale životem v otroctví. Milovaný syn se stává otrokem. Znovu tady vidíme obraz Pána Ježíše Krista. Josefa prodali do otroctví jeho bratři. Ježíš se rozhodl dobrovolně, sám se stal člověkem, vzal na sebe podobu otroka (Fp 2,7), a sám, dobrovolně, položil svůj život, za své ovce (J 10,18).

Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. (J 1,11)

Naopak, vydali ho pohanům, kteří ho přibili na kříž. Třicet stříbrných – to byla odměna pro Jidáše. Dvacet šekelů stříbra – to byla odměna pro Josefovy bratry. Dva šekely pro každého.

V. Výsledek (v. 29–36)

Jaký byl závěr toho všeho? Josefovi bratři zabili kozla, namočili roztrhanou Josefovou košili do krve a poslali ji svému otci s cynickým vzkazem:

Pozorně si to prosím prohlédni: Je to suknice tvého syna, nebo není? (Gn 37,22)

A potom přišli a „utěšovali“ svého truchlícího otce. Kolik pokrytectví zde muselo být skryto! Kolik přetvářky a falše. Lidské srdce je temné, černé, skrz naskrz zkažené. Jákobovo srdce bylo úplně zlomené a zármutek ho úplně převálcoval. Jeho milovaný syn byl pro něj mrtvý. Podobně truchlila Marie Magdaléna toho nedělního rána u hrobu našeho Pána a pro samé slzy neviděla, že to je On sám, kdo s ní mluví.

A co Josef? Dostal se do domu Potífara, velitele faraonovy tělesné stráže.

Závěr

Lidský hřích

To je to, co vidíme v této kapitole. Znovu je před námi v Písmu kapitola, který je naplněná lidským hříchem, lidskou zkažeností. Lidé se vždy snažili omluvit lidský hřích a rozsah zkaženosti lidského srdce, nebo je nějak zlehčit. Ale pomalu každá stránka Božího slova nám ukazuje, jak na tom doopravdy jsme. Kořenem všeho zla v této kapitole je žárlivost, závist:

Jákobovi synové žárlili na svého bratra Josefa a prodali ho do Egypta; (Sk 7,9)

V Mt 27,18 čteme o tom, že ze stejného důvodu vydali farizeové našeho Pána Pilátovi – ze zášti, závisti, žárlivosti. Žárlivost, závist to je ničivý hřích. Je to hřích, který má ničivý dopad nejen na život hříšníka, ale i na životy všech okolo něj. Žárlivost je jako kostižer (Př 14,30) a nikdo před ní nemůže obstát (Př 27,4).

*Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost.
(Jk 3,16)*

Ale Boží slovo nám vedle temnoty lidského hříchu ukazuje také naději:

Boží milost

Kdyby byl Bůh tím nejdůležitějším v životech těchto lidí, tak by jejich srdce nebyla naplněna žárlivostí a závistí. Když je srdce plné milosti a lásky, tak už tam nezbyvá žádné místo pro špatné věci. To je důvod, proč nás Duch svatý skrze Písmo volá do náruče Boží, k tomu, abychom své uspokojení a naplnění svých životů hledali u Pána:

Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. ... Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého. (Ž 37,4.7–8)

Jenom Bůh sám může naplnit prázdnotu naší duše. Hledejte ho, volejte ho, tlučte, prostě. Nejsme vždy uspokojeni v Bohu, ale o to víc musíme hledat svůj pokoj a své odpočinití jenom v něm, v něm samotném.

Ale Boží milost je v této kapitole vidět ještě jinak – v Božím prozřetelném jednání. Bůh používá hřích lidí, aby naplnil své plány. Musíme si říct, že hřích není nikdy nutný, hřích nikdy nepomáhá naplnit Boží vůli, stejně jako hřích nikdy nemůže Boží záměry překazit. Ale Bůh může použít i hřích, aby dovedl věci k dobrému konci. Josefovi bratři chtěli překazit Boží záměry – Uvidíme, co bude s jeho sny... A viděli. Viděli, jak se naplnilo všechno, co Bůh Josefovi dal.

Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. Jak si vážím divů, které konáš, Bože! (Ž 139,16–17)

Amen.

KDE JE HRANICE PODŘÍZENOSTI AUTORITÁM? II.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

V minulém článku jsme si ukázali řadu příkladů z Písma a několik příkladů z historie, na kterých jsme viděli, že autorita vládců a těch, kteří mají v rukou moc, není neomezená, ale jsou situace, kdy se křesťané mají (a někdy dokonce musí) této autoritě vzepřít. V tomto článku, který je takovým úvodem do výkladu Římanům 13, se podíváme na to, jaké autority Bůh lidem dal a na to, že všechny tyto Bohem ustanovené autority mají svá omezení.

Bůh ustanovil autority

Každý at' se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha.

Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha. (Ř 13,1)

Bůh stvořil svět a vložil do světa řád. Tento řád se mimo jiné ukazuje na tom, že jsou zde autority, které Bůh ustanovil. Při stvoření světa Bůh pověřil člověka vládou a správou stvoření – z toho můžeme odvodit mandát pro lidskou vládu a pro různé druhy autorit, které ve světě máme. Z biblického hlediska jsou pro nás významné tři instituce a s nimi spojené autority, které Bůh stvořil (je jejich přímým autorem) – a to je rodina, stát a církev.

Bůh ustanovil rodinu jako závazný a (kromě v Písmu zmíněných výjimek) nerozdělitelný svazek jednoho muže a jedné ženy, kteří spolu mají děti. Stvořil člověka jako muže a ženu a přikázal jim, aby se plodili a množili a naplnili zemi (Gn 1,27–28). Bůh ustanovil muže jako hlavu v manželství, žena byla dána muži jako pomoc

jemu rovná s tím, že se má podřizovat svému muži a děti jsou svěřeny oběma rodičům, kteří je mají vychovávat a děti je mají poslouchat (Ef 6,1). Vidíme zjevný řád spojený s autoritou, která má ukazovat na Boží autoritu (1K 11,3).

Bůh stanovil hranice lidských sídel (Sk 17,26), sesazuje a ustanovuje krále (Dn 2,21), přikazuje lidstvu po potopě, aby prolitá krev člověka byla potrestána (Gn 9,5–6), což ukazuje na nějakou formu organizované spravedlnosti, ne pouhou mstu. Každý člověk se nachází v nějaké formě vládního zřízení a tedy ve vztahu s vládní mocí. Tento vztah není nerozlučný, jako je to v případě manželství, ale postavený na vzájemné dohodě, která by v ideálních podmínkách měla být oboustranně výhodná.

Bůh také ustanovil církev jako instituci, skrze kterou se v tomto světě dává poznat osobně. Církev je nevěstou Kristovou, tělem Kristovým, tedy živým organismem, ale současně je institucí, které Bůh určil řád a dal jí úkol v tomto světě – být svědectvím o Bohu, uctívat Boha v Duchu a v pravdě, být sloupem a oporou pravdy (1Tm 3,15), dosvědčovat tomuto světu Boží milosrdenství a spravedlnost. Bůh stanovil, jak má církev fungovat a ačkoliv jsou všichni křesťané královským kněžstvem a mají stejný přístup k Bohu, některé muže pověřil správou církve, dal jim k tomu pravomoc a bude je volat k zodpovědnosti.

Bůh dal různé druhy autority – do rodiny, do národa nebo státu (který se nemusí nutně překrývat s národem) a do církve. Není to jenom způsob, jak má fungovat svět, ale je to jediný možný způsob, jak může fungovat tento svět. Pokud odstraníme autoritu z rodiny nebo ji přeneseme z muže na ženu nebo dokonce z rodičů na děti, takže děti budou určovat, jak má rodina fungovat, rodina přestane fungovat a zanikne. V současnosti jsme toho očitými svědky.

Tam, kde chybí vládní moc, berou do rukou moc jednotlivci a vede k násilí, k teroru, k anarchii. Musíme chápat, že vládní moc může

mít různé formy a bude v tomto světě vždycky – ve větší nebo v menší míře – poznamenaná hříchem.

Totéž platí v církvi. Kde nejsou Bohem ustanovení vedoucí, dochází buď ke zmatku, nebo k tomu, že se z církve stává organizace podobná světské firmě a vede to k zesvětštění a k tomu, že církev přestává být církví.

Autority mají své hranice

Bůh ustanovil autority v tomto světě, ale žádnou z nich neustanovil jako autoritu absolutní a každé z nich vymezil sféru její působnosti.

Výchovu dětí a jejich vzdělání, péči o zdraví jednotlivých členů rodiny a starost o jejich obživu, případně péči o ty, kteří nejsou schopni se o sebe postarat, nesvěřil Bůh státu ani církvi, ale rodině. To oblast působnosti rodiny, to zodpovědnost rodiny a to jsou oblasti, kde platí autorita, kterou Bůh určil rodině.

Státu Bůh svěřil meč, aby vykonával spravedlnost – to je hlavní úkol vládců – zajistit právo, spravedlnost a bezpečí (více se k tomu dostaneme ve výkladu Římanům 13). Stát má chránit své občany před vnějším nebezpečím (proto má mít armádu) a má zajistit, aby bylo dostupné a vymahatelné právo pro všechny (a k tomu slouží soudy a policie).

Církev Bůh učinil sloupem a oporou pravdy, aby hlásala evangelium a oslavovala Boha. Její zodpovědnosti je uctívat Boha podle jeho Slova a činit učedníky Pána Ježíše Krista.

Už toto jsou jasné hranice autorit, které Bůh ustanovil. Jednotlivec ani církev nemají právo brát spravedlnost do svých rukou, církev ani stát nenesou zodpovědnost za vzdělávání dětí ani za péči o staré nebo nemocné, ani stát ani jednotlivec nemají právo určovat, jak bude probíhat uctívání Boha, zvěstování evangelia nebo činění učedníků Pána Ježíše Krista. Jsou to hranice určené sférou působnosti.

Kvůli lidskému hříchu jsou tyto hranice překračované ve všech směrech a na všech frontách. Jednotlivec chce vládnout přinejmenším sám nad sebou (a nejlépe i nad druhými), chce si určovat vlastní spravedlnost a vlastní způsob, jak bude uctívat Boha. To je přirozená touha každého lidského srdce. Vládcové chtějí mít kontrolu nad lidmi, chtějí ovládat lidské jednání i myšlení – příkladů můžeme vidět nespočet jak v současnosti, tak v minulosti i v Písmu samotném.

Církev by chtěla mít moc nad životem a smrtí a vykonávat vládu v tomto světě – a je to vidět na mnoha příkladech z historie církve. Vedoucí v církvi stejně jako pozemští vládcové chtějí ovládat životy druhých do nejmenších detailů. Proč asi Ježíš říkal svým učedníkům o tom, že kdo chce být největší, má být jako poslední (Lk 9,25–26)? Proč si učedníci nemají nechat říkat „mistře“, „otče“, „učiteli“ (Mt 23,8–11)? Typickým příkladem takového jednání jsou sekty, kde vedoucí mají rozhodující slovo nad tím, co budou lidé dělat, jak to budou dělat, s kým se budou stýkat, co budou číst, co budou poslouchat atd.

Boží slovo skutečně mluví o tom, že „uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista“ (2K 10,5), ale je potřeba si všimnout, že tím, komu je zde povinováno poslušností, je Kristus. Totéž můžeme říci o činění učedníků, které činíme Pánu, ne lidem, a o dalších aspektech křesťanského života. Apoštol Jan ve svém třetím listě zmiňuje Diotrefa, který příkladem takového špatného jednání – osoboval si právo být v církvi první, neuznával autoritu Jana, zlomyslně pomlouval, nepřijímal bratry a jiným bránil, aby je přijali, a pokud to udělali, vylučoval je z církve (3J 9–10).

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že každá autorita má své Bohem vyměřené hranice. Tyto hranice jsou definované Božím slovem a na nás, abychom studovali Boží slovo a tyto hranice definovali. Kdybychom měli shrnout tyto hranice do biblických principů,

mohli je stanovit následovně: Je naší povinností se vzepřít Bohem stanovené autoritě, když:

1. Prikazuje něco, co Bůh ve svém Slově zakazuje.
2. Zakazuje něco, co Bůh ve svém Slově prikazuje.
3. Svými příkazy nebo zákazy překračuje hranice, které jí určil Bůh.

Konečnou autoritou je Bůh

Viděli jsme, že Bůh určil každé autoritě, kterou v tomto světě ustanovil, rozsah působnosti. Tento rozsah můžeme vidět dokonce i u duchovních mocností, u ďábla samotného, který potřebuje zvláštní Boží souhlas, aby mohl trápit Jóba (Jb 1,12; 2,6) nebo aby mohl tříbit učedníky (Lk 22,31).

Víme i o případech, kdy Bůh udělil takový zvláštní (byť ne takto přímo vyřčený) souhlas i lidské vládě, ale bylo to v okamžiku, kdy se Bůh rozhodl tuto vládu použít jako nástroj svého hněvu. Bůh dal králi Nebúkadnesarovi moc nad národy, dokonce mu dal i polní zvěř, aby mu sloužila (Jr 27,6). Nicméně to bylo naprosto výjimečné a bylo to jen na omezenou dobu.

To nás jen vrací k tomu, že všechny vlády, všechny autority jsou od Boha. Žádné z nich Bůh nedal neomezenou moc, žádná z nich nemá absolutní právo na lidský život. Můžeme to dobře vidět i ve slovech Pána Ježíše, která řekl lidem zákoníků a velekněží, kteří za ním přišli, aby ho zkoušeli: „Odevzdejte tedy to, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu“ (Lk 20,25). Na minci byl obraz císařův a Ježíš jim tím řekl, že císař má právo na daně, ale nemá právo na člověka. Na člověku je obraz Boží, proto má být člověk „odevzdán“ Bohu.

Každý člověk se bude Bohu zodpovídat ze svého jednání. A týká se to úplně všech bez ohledu na to, zda stojí v nějaké autoritě, či nikoliv. Před Boží tváří nikdy neobstojí nic podobného jako: „Oni mi řekli, že ...“ „Stát mi přikázal, že ...“ Každému člověku je dána míra zodpovědnosti a o křesťanech to platí mnohem víc než o nevě-

řících. Vždyť my máme Boží slovo! A Bůh do nás vložil svého Ducha, který nás uvádí do veškeré pravdy. Žádný křesťan by tedy neměl být lhostejný k tomu, co se kolem něj děje – v rodině, ve společnosti, v církvi. Každý křesťan je povolán k tomu, aby přemýšlel nad tím, zda to, co se děje, je dobré, spravedlivé, správné, zda je to v souladu s Božím slovem. Vždyť budeme muset vydat ze svého života počet Bohu. Jak obstojíme, budeme-li lhostejní?

A pokud někdo stojí v jakékoliv autoritě, ať již v rodině, nebo v práci nebo v úřadu nebo v církvi, musí počítat s tím, že bude souzen s mnohem větší přísností. Bůh bude mít poslední slovo. Komu bylo mnoho svěřeno, od toho se mnoho očekává (Lk 12,48). A Jakub jasně varuje před tím, aby se lidé hrnuli do toho, že budou druhé vyučovat duchovním věcem (Jk 3,1).

Bůh je jedinou absolutní autoritou. A jeho názor na to, jak mají věci být, co je dobré, co je spravedlivé, co se Bohu líbí, co je skutečné milosrdenství a láska můžeme poznat z jeho Slova, z Bible. Ale nestačí zůstat na povrchu, musíme jít do hloubky, klást si těžké otázky a před Boží tváří na ně na modlitbách hledat odpovědi.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021